

הרפת שהוקמה במהירות הסופה

ראובן זלץ

זו רפת שהוקמה במהירות שיא ותוך פחות משלוש שנים, עובדת במלוא המרץ. וזה המקום להודות לאנשי רפת ניר יצחק, המלווים והשכנים ולתפארת הנגב במערבי ועוטף עזה. כי לחיות צמוד לגדר הגבול, חייבים להיות אופטימיים •

הכביש הארוך לרפת סופה מתפתל בין שדות חיטה צהובים ומטעי פרי, חבל ארץ יפה להפליא, העולה לכותרות בימי מלחמה ומתיחות בגבול עזה. אזור הפרוס בין העיירה שדרות ועד גבול הרצועה, עשרות קיבוצים, אנשי עמל ועבודת כפיים, החולצה הכחולה אולי לא פופולרית כמו פעם אך שם, סמוך לגבול, עדיין מאוד רלוונטית. חבל ארץ הנאבק מדי יום על המשך הפרנסה והקיום במציאות לא פשוטה ככל. שם, כמעט בסוף הכביש המוביל לעזה, הוקמה רפת חדשה, רפת קיבוץ סופה. קיבוץ סופה שהיה היאחזות נח"ל ברצועת עזה ולאחר הסכם השלום עם מצרים בשנת 82 עברה למקומה העכשווי במועצה האזורית אשכול בחבל שלום. לקיבוץ סופה יש שכן טוב וקרוב, קיבוץ ניר יצחק. אם תרצו, זה בעצם תחילתו של הסיפור, עזרה הדדית, שותפות וחשיבה כלכלית משותפת על העתיד לבוא. רפת סופה בנויה מהיסוד ועד הטפחות, חדשה ובוהקת, תוך חשיבה על, הצללות, צינור ומיזוג, שטחי רביצה גדולים במיוחד וניכר כי הוקדשה מחשבה רבה להקמת הרפת ובמבט לעתיד תוך שימוש במיטב הטכנולוגיה והידע הקיימים בענף. דני קסטנבאום, חבר קיבוץ סופה ומנהל רפת סופה מיום היווסדה, הגיע לסופה בגרעין נח"ל מחולון, הוא נשוי לאורית, מורה בבית הספר האזורי ואב לארבעה. דני לא בא מרקע רפתני, אלא דווקא מרקע כלכלי שיווקי. דני "לאורך השנים סופה וניר יצחק קיימו מספר שיתופי פעולה ולכן ראינו בהם כשותף פוטנציאלי ומסייע להקמת הרפת שלנו. מיותר לציין אך בכל זאת, הרפת הוקמה בסטנדרטים החדשים תוך שמירה מקסימלית על רווחת הפרה ואיכות הסביבה. סככות גבוהות, מאווררים בטכנולוגיה חדשה, גורפי זבל אוטומטיים וכמובן מערכת צינור באבוסים". את הפגישה והראיון מלווה, שמיל בלברמן, מנהל רפת ניר יצחק ורכז ההתארגנות ברפתות הנגב והעוטף. שמיל, הרוח החיה יחד עם אנשי סופה בשותפות בין שני הקיבוצים, הוא רפתן ואיש מקצוע מוערך שהביא לפרויקט הזה, בין השאר,

ראינו בניר יצחק שותפים פוטנציאלי ומסייע. קסטנבאום

מכון חליבה משותף

עזרה הדדית, שותפות וחשיבה כלכלית משותפת על העתיד לבוא

3.5 מיליון. החולבות מואבסות 5 פעמים ביום תוך דגש על קירוב המזון. הרפת נחנכה בינואר השנה והחלה לשווק באופן עצמאי את החלב לתנובה.

רפת הבנויה על חלב קיץ

ברפת סופה כמו ברפת השכנה ניר יצחק, בונים את המודל הכלכלי על חלב קיץ. שמיל "רפתות בנגב ובעוטף הן בעיקר בנויות על חלב קיץ וזה דורש מובן ממשק מצוין ולשמחתי יש לנו. זה אומר שכל הפרות ימליטו בחודשי פברואר מרץ. כמו כן, ממשק קיץ טוב אומר שחייבים מערכת צינון טובה המורידה את הטמפרטורה בסככות, בין 29 ל-25 הצינון נעשה כל היום באבוס ופעם ביום מקלחת אחה"צ. דני "ניר יצחק התחייב בפני סופה על עזרה בתפעול הרפת כולל חניכה ואנחנו שמחים על שיתוף הפעולה, זה בסך הכל טבעי ומתבקש". אך הבעיה העיקרית המטרידה את רפתני האזור,

שותפות בחשיבה קדימה. בלברמן

מערכות צינון מתקדמות

את הרקע המקצועי. שמיל מפרגן לאנשי סופה ואומר "זוהי שותפות טבעית בין שכנים טובים וכמובן תוך חשיבה על השניים הקרובות בהתחשב במציאות המשתנה". ואכן, רפתות סופה וניר יצחק, עשויות להפוך בעתיד לאחת מהרפתות הגדולות בארץ באם יתאחדו וזו בהחלט המחשבה והמגמה, יש גם חשיבה על שיתוף רפת נוספת. רפת ניר יצחק מספקת שירותי חליבה לרפת סופה. לרפת קיבוץ סופה כ-253 חולבות ומכסה שהחלה ב-800 אלף וכיום עומדת על מכסה

רפת חדשה ומודרנית. סופה

הצאן. הכבשים הן הנשאים מספר אחד של המחלה והן בעצמן לא נדבקות בה. מספיק שתישאר שיליה אחת בשדה זה יכול לגמור רפת שלמה. חייבים לאלץ את כולם להתחסן אבל זה לא פשוט. הפתרון המידי שלא לאפשר להם לרעות בשטחי גד"ש בנגב". וכמו בכל רפת הפועלת בהיגיון כלכלי, גם בסופה בוחנים הכנסות נוספות. שמיל "אנחנו בוחנים פרויקטים לאנרגיה ירוקה בהיבטים סולריים". באשר לשפכים אומר דני "יש מט"ש עצמאי של ניר יצחק וסופה כבר הרבה שנים. עד עכשיו שהרפת היתה קטנה הסתדרנו עם מערכת שהיתה מתאימה ל-300 חולבות וכעת עם הקמת רפת סופה נבנה מתקן קדם שפכים שיוכל לטפל בכמות שפכים גדולה בראיה קדימה". רפת סופה ורפת ניר יצחק מתכוננות לעתיד ומודעות לסיכונים, כמו גם לאפשרויות שבדרך. שמיל משוכנע כי רק רפתות גדולות יוכלו לשרוד בעתיד בקיבוצים ולכן גם מחשבה זו נלקחה בחשבון בהקמת רפת סופה והאופציה לאיחוד מלא בין שתי הרפתות השכנות. שמיל "לדעתי ולשמחתי השותפות עובדת יפה מאוד והביצוע בפועל של רפת סופה עומדת בציפיות וביעדים". ▲

קטיה מייפה את הרפת

קטיה הוברמן, בת 21 מארגנטינה, הגיעה לניר יצחק לפני שנה והתאהבה במקום, קטיה, ציירת, מתכוננת ל"עשות עליה" ובינתיים מציירת ברפת ומייפה את קירות הרפת.

מעבר כמובן לגבול שקט ורגוע, היא מחלת הברוצלה. שמיל "היום מחלת הברוצלה היא האיום הקיומי על המשך קיומן של רפתות הנגב. כשמסיימים לקצור את החיטה, הבדואים מקבלים אישור לעלות על השדות כמרעה זמני עם עדרי

